

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/17/2012
Identifikačné číslo spisu:	4011200719
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:4011200719.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci žalobcu: V. R. W. H., bytom M., I., zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK, s.r.o., so sídlom Štefánikova 7, Nitra, proti žalovanému: Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre, so sídlom Piesková 32, Nitra, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 8. septembra 2011, č. KRPZ-NR-KDI-SK-98/2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 13. marca 2012, č. k. 11S/147/2011-36, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/147/2011-36 zo dňa 13. marca 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú. Touto žalobou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-98/2011 zo dňa 8. septembra 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-629/2011 zo dňa 19. júla 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a bola mu uložená pokuta 60 Eur.

Krajský súd dospel k záveru, že oba správne orgány sa dôsledne riadili procesnými zásadami upravenými v správnom poriadku. Krajský súd sa stotožnil s konštatovaním žalovaného, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako bolo ustálené v prvostupňovom konaní.

Krajský súd skonštatoval, že účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky, poslúchnuť pokyny vyplývajúce z dopravnej značky alebo zariadenia. Ďalej poukázal na čl. 5

druhého dielu prílohy č. 1 k vyhláške č. 9/2009 Z. z. ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „vyhláška č. 9/2009 Z. z.“), v zmysle ktorého dopravná značka IP 17a informuje o povinnom platenom parkovacom státi a označuje parkovisko, kde je zastavenie a státie vozidiel povolené len za dodržania podmienok vyplývajúcich z použitej značky. Ust. § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 8/2009 Z. z.“) nekonkretizuje vlastníctvo plateného parkoviska. Vodič preto nesmie zastaviť a stát na žiadnom platenom parkovisku bez zaplateného poplatku za parkovanie. Žalobcov odkaz na § 25 ods. 1 písm. o/ považoval krajský súd za účelové tvrdenie bez akéhokoľvek právneho opodstatnenia.

K námietke o ingerencii verejnej moci do súkromného vzťahu, vyhodnotil krajský súd postup policajtov Mestskej polície v Nitre v súlade so zákonom. Tá je oprávnená prejednávať v blokovom konaní priestupky špecifikované osobitným predpisom a priestupok, ktorého sa žalobca mal dopustiť, medzi ne patria.

Policajný orgán bezpochyby zistil na mieste priestupku, že ide o priestupok a zdokumentoval ho spôsobom, ktorý by vylučoval akúkoľvek pochybnosť o totožnosti miesta, času a priestupcu resp. jeho vozidla. Ani v zázname o objasňovaní priestupku, ani v priestupkovom konaní nevznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení. Fotodokumentácia zachytáva lístok na parkovanie vložený za čelné sklo osobného motorového vozidla s EČ: I. zo dňa 14. apríla 2011. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva záver o porušení viacerých právnych predpisov o cestnej premávke žalobcom, ktorý až do podania odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu nenamietal, že bol vodičom uvedeného motorového vozidla. Sankcia bola podľa názoru súdu uložená v súlade so zákonom.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, nakoľko s ním nesúhlasí. Uviedol, že aj pri priestupkoch platí prezumpcia neviny, teda správny orgán má preukázať, že priestupok sa stal a že sa ho dopustil obvinený a nie aby sa obvinený mal vyvíňovať a popierať tvrdenia správneho orgánu ako v odôvodnení uvádza krajský súd. Rozhodnutie správneho orgánu má vychádzať z dôkazov a nie iba z predpokladov. Správny orgán sa nevysporiadal s tvrdením, že žiadnym zákonným spôsobom nezisťoval, kto priestupok spáchal. To, že žalobca už pri odstraňovaní papuče odmietol zaplatiť pokutu, malo byť podnetom správneho orgánu na to, aby vec náležite zistil a nie aby automaticky obvinil osobu, ktorá nie je vlastníkom ani držiteľom vozidla, a ktorá ani nemusí byť vodičom, ktorý sa mal dopustiť priestupku. Poukázal ďalej na to, že druhostupňový správny orgán má právo a kompetenciu na kompletný prieskum celého konania, a preto bolo jeho povinnosťou vysporiadať sa s námietkami žalobcu ohľadom jeho tvrdenia, že doteraz nebolo riadne zistené, kto sa mal priestupku dopustiť.

Žalobca považuje rozsudok za nepreskúmateľný, pretože z neho nevyplýva na základe čoho resp. akého právneho predpisu má súd za to, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako je uvedené v prvostupňovom rozhodnutí. Ak sa súd stotožňuje so závermi žalovaného, je potrebné tieto závery citovať a uviesť zákonné dôvody prečo tak súd urobil. Súd uviedol, že žalobca porušil povinnosť ustanovenú dopravnou značkou IP 17, neoboznámil sa ale s tým, kde táto značka v skutočnosti stojí, a preto je otázne, kde súd nabral istotu, že žalobca sa priestupku dopustil, keď správny orgán nepreukázal, že parkoval na mieste, kde sa má platiť parkovné. Žalobca by bol povinný brániť sa obvineniu iba v prípade, ak by ho správny orgán niečím preukázal, čo sa však nestalo. Namiesto toho iba konštatoval nepreukázané skutočnosti.

Žalobca ďalej skonštatoval, že súd sa riadne nevysporiadal s dôvodmi žaloby, ale pritom nezabudol zjavne nevhodným spôsobom upozorniť na vysokoškolské právnické vzdelanie žalobcu, ako keby táto skutočnosť mala mať vplyv na výrok rozsudku. Ide tu o zjavné porušenie rovnosti strán v súdnom konaní a odňatie možnosti konať pred súdom, kvôli právnického vzdelaniu, na základe čoho považoval jeho námietky za účelové.

Žalobca v závere svojho odvolania uviedol, že trvá na dôvodoch uvedených v žalobe. Navrhoval zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a prizná žalobcovi trovy konania, alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu konštatoval, že žalobca neuviedol žiadne nové skutočnosti. Podľa jeho názoru vo veci bolo konané v súlade so zákonom č. 372/1990 Zb. a zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Pri rozhodovaní sa vychádzalo zo spoľahlivo zisteného stavu veci, dôkazná situácia bola správne posúdená, všetky dostupné dôkazy sú zhodnotené a tým bolo dostatočne preukázané spáchanie priestupku žalobcom.

K námietke týkajúcej sa spáchania skutku zo strany žalobcu žalovaný uviedol, že spisový materiál obsahuje záznam o podaní vysvetlenia k priestupku Mestskej polície Nitra aj s vyjadrením účastníka konania. Na mieste bol poučený, čo potvrdil podpisom a mal možnosť sa vyjadriť. Uviedol, že sa vyjadrí písomne. Svoje právo vyjadriť sa na mieste nevyužil a potvrdil tým skutočnosť, že bol vodičom uvedeného vozidla. Zo záznamu o podaní vysvetlenia priestupku je zrejmé, že účastník konania sa nachádzal na mieste spáchania priestupku. Žalobca v žiadnom zo svojich vyjadrení až do odvolania neuviedol, že by uvedené vozidlo nezaparkoval on, ani neuviedol inú osobu, ktorá vozidlo zaparkovala. Preto považuje túto námietku za bezpredmetnú.

Žalovaný ďalej uviedol, že nemá dôvod pochybovať o dôkazoch predložených hliadkou Mestskej polície, ktorá plní úlohy vo verejnom záujme na plnenie ktorých je splnomocnená zákonmi a správny orgán preto nemá pochybnosť o tom, že žalobca sa uvedeného priestupku dopustil. Podľa jeho názoru prvostupňový správny orgán žalobcu správne označil ako vodiča. Na to, aby bol žalobca označený ako vodič, nemusí nikde uvádzať, že bol vodičom, keďže sa odmietol na mieste vyjadriť. Pri označení osoby ako vodiča sa vychádza nielen z predložených listinných dôkazov, ale aj z logickej úvahy orgánu objasňujúceho priestupku a konania osoby, ktorá vedie vozidlo, či viedla vozidlo, ak tým konaním bol spáchaný dopravný priestupok alebo trestný čin.

To, že žalobca predmetný rozsudok spáchal, potvrdzujú predložené listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že dôkazná situácia, ktorá sa nachádza v spisovom materiáli a dokazovanie, ktoré bolo pri objasňovaní priestupku a následnom správnom konaní vykonané dostatočne preukazuje záver, že žalobca sa svojím konaním dopustil priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. Miesto priestupku je zreteľne vyznačená príslušnou dopravnou značkou spolu s dodatkovou, ktoré informujú o platenom parkovisku, a preto tieto námietky týkajúce sa dopravného značenia považuje žalovaný za bezpredmetné.

Uloženie sankciu považuje žalovaný za sankciu opodstatnenú, adekvátnu a dostatočnú, uloženú v súlade so zákonom.

Pri získavaní podkladov pre vydanie meritórneho rozhodnutia nedošlo zo strany správnych orgánov k žiadnemu porušeniu zákona č. 172/1990 Zb. ani správneho poriadku. Výrok prvostupňového rozhodnutia je dôvodný, nebolo zistené žiadne procesné pochybenie a sankcia bola uložená v súlade so zákonom. Napadnuté rozhodnutie súdu je preto podľa názoru žalovaného vydané v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 11. decembra 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Nitre začal konanie o priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky proti žalobcovi, na základe doručeného spisového materiálu Mestskej polície v Nitre. Žalobca dňa 18. apríla 2011 o 9.20 hod. na ul. M. v I. neuposlúchol pokyn, ktorý vyplýva z dopravnej značky IP 17a vyhlášky č. 9/2009 Z. z. Zastavil a stál s vozidlom značky F. L. Q. EČV: I. na parkovacom mieste s plateným státím, ktoré bolo označené dopravnou značkou IP 17a bez zaplateného poplatku za

parkovanie, čím porušil ust. § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. a tým naplnil skutkovú podstatu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa ust. § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. Mestská polícia s oznámením o priestupku prvostupňovému správneému orgánu predložila správu o výsledku objasňovania priestupku, záznam o podaní vysvetlenia k priestupku, úradný záznam o dopravnom priestupku, situačný náčrt a fotodokumentáciu.

Okresný dopravný inšpektorát Okresné riaditeľstvo PZ v Nitre vydal v rozkaze konaní podľa § 87 zákona č. 372/1990 Zb. rozkaz o uložení sankcie za priestupok pod č.p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-629/2011 dňa 18. mája 2011, ktorým rozhodol, že žalobca dňa 18. apríla 2011 v čase o 9.20 h. porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z., pretože neuposlúchol pokyn vyplývajúci z dopravnej značky IP 17a vyhlášky č. 9/2009 Z. z. - parkovisko - parkovacie miesta s plateným státím a zastavil a stál na parkovacom mieste s plateným státím označenom uvedeným dopravným značením bez zaplateného poplatku za parkovanie, za čo bol uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola mu uložená pokuta vo výške 60 Eur.

Rozkaz napadol žalobca odporom, čím došlo k zrušeniu rozkazu zo zákona. Na ústne prejednanie veci sa žalobca nedostavil, ešte pred jeho konaním zaslal ospravedlnenie, v ktorom žiadal správny orgán o prejednanie priestupku v jeho neprítomnosti.

Prvostupňový správny orgán vydal pod č.p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-629/2011 zo dňa 19. júla 2011 rozhodnutie o priestupku v ktorom uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil porušením § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. Zároveň mu uložil pokutu vo výške 60 Eur. Proti tomuto rozhodnutiu sa žalobca odvolal.

Žalovaný vydal dňa 8. septembra 2011 rozhodnutie pod č. KRPZ-NR-KDI-SK-98/2011, ktorým odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil.

Predmetom odvolacieho konania v predmetnej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. KRPZ-NR-KDI-SK-98/2011 zo dňa 8. septembra 2011, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu v Nitre č. p.: ORPZ-NR-ODI2-Pr-629/2011 zo dňa 19. júla 2011, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. a bola mu uložená pokuta 60 Eur, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone.

Podľa § 3 ods. 2 písm. b/ zákona č. 8/2009 Z. z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn vyplývajúci z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia.

Podľa § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z. vodič nesmie zastaviť a stáť na platenom parkovisku, ak vozidlo nemá zaplatený poplatok za parkovanie.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním, ako sa uvádza v písmenách a/ až j/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 písm. e/ zákona č. 372/1990 Zb. za priestupok podľa odseku 1 písm. k/ možno uložiť pokutu do 100 eur.

V správnom súdnictve sa súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd nezistil pochybenie v napadnutom rozhodnutí ani v konaní, ktoré predchádzalo jeho vydaniu. Správne orgány postupovali v súlade so zákonom, keď žalobcu uznali vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. pre porušenie ustanovení § 3 ods. 2 písm. b/ a § 25 ods. 1 písm. o/ zákona č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. vo výške 60 Eur.

Podstatnou námietkou, ktorú žalobca vytýkal správnemu orgánu v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu a následne aj súdu prvého stupňa v žalobe bol podľa jeho názoru nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v nepreukázaní, že konkrétnou osobou páchatel'a priestupku bol on sám. S touto námietkou sa odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa nestotožnil, pretože aj podľa jeho názoru na základe zistení vyplývajúcich z pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu v posudzovaní tejto otázky žalovaný nepochybil a jeho postupu v tomto smere a prijatému záveru nemožno vytýkať nezákonnosť.

Je nepochybné, že aj na priestupkové konanie sa vzťahujú princípy obsiahnuté v Listine základných práv a slobôd a Zmluve o ochrane základných práv a slobôd čomu zodpovedá aj rozhodovacia činnosť ústavného súdu. Legitímna požiadavka na zachovaní súladu priestupkového konania s uvedenými princípmi však neoprávňuje k tomu, aby sa ustanovenia upravujúce procesný postup v priestupkovom konaní vo svojich dôsledkoch vykladali spôsobom, ktorý by fakticky znemožnil akýkoľvek efektívny postih. Interpretácia obmedzujúcich pravidiel postupu v správnom trestaní nemôže byť natoľko extenzívna, aby vo svojich dôsledkoch znemožnila účinný postih za protiprávne konanie.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že správny orgán mal dôvodne za preukázané, že páchatel'om bol práve žalobca, čo ustálil na základe skutočností, že tento sa sám nachádzal na mieste spáchania priestupku a prihlásil s predmetnému vozidlu, oznamoval telefonicky na linku mestskej polície, že na vozidle sa nachádza blokovacie zariadenie, ktoré žiadal odstrániť, bol legitimovaný a komunikoval s príslušníkmi mestskej polície, na výzvu nepredložil platný parkovací lístok a k uvedenej veci sa odmietal zápisnične vyjadriť a po vykonaní administratívnych úkonov nasadol do uvedeného vozidla a odišiel s ním preč, pričom na mieste pri podaní vysvetlenia k priestupku netvrdil, že priestupok nespáchal a ani nijako nespochybňoval, že sa s ním oprávnene koná ako s vodičom predmetného vozidla, ktorý vozidlo zaparkoval a spáchal tak predmetný priestupok. Túto skutočnosť nenamietal ani neskôr v písomne podanom odpore proti rozkazu o uložení sankcie a ani na ústnom prejednaní priestupku pred prvostupňovým správnym orgánom, ktorého sa nezúčastnil.

Za daných okolností preto správny orgán podľa názoru odvolacieho ako aj súdu prvého stupňa dôvodne považoval tieto skutočnosti za dostatočné k identifikácii žalobcu ako páchatel'a uvedeného priestupku. Treba súhlasiť s názorom žalovaného, že k tomuto záveru nie je potrebné, aby žalobca sám seba označil ako páchatel'a, ale je potrebné zdôrazniť, že v takom prípade osoba s evidentným vzťahom k predmetnému vozidlu snažiac sa preniesť zodpovednosť na inú neidentifikovanú osobu, musí byť pripravená na to, že orgán rozhodujúci o priestupku môže vychádzať z ostatných dôkazov a posúdi, či tieto dôkazy sú samé o sebe dostatočne preukazné k identifikácii páchatel'a priestupku, teda či z takýchto vykonaných dôkazov možno logickým postupom dospieť k ucelenému dôkaznému reťazcu, z

ktorého bude možné vyvodit' zodpovednosť konkrétnej osoby.

Pokiaľ žalobca začal až dodatočne (v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu) vytýkať správne orgánu nedostatočne zistený skutkový stav z dôvodu, že neskúmal majiteľa (prevádzkovateľa) vozidla, takáto námietka podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí, keďže je zrejmé, že k inému postupu vzhľadom na dovtedajší pasívny postoj žalobcu nebol dôvod a takáto obrana žalobcu v tomto štádiu konania sa dôvodne javila ako nevieryhodná, účelová a zjavne smerujúca k zbaveniu sa zodpovednosti za spáchaný priestupok jej prenesením na inú neidentifikovanú osobu, najmä ak žalobca začal tvrdiť, že je spoluvlastníkom spoločnosti vlastniacej predmetné vozidlo, avšak sám z tejto pozície vo vlastnom záujme záver o jeho zodpovednosti identifikáciou inej relevantnej osoby páchatela predmetného priestupku neodvrátil (napriek povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 6 ods. 5, 6 zákona č. 8/2009 Z. z. ako aj zásade aktívnej súčinnosti účastníkov správneho konania vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 2, § 4 ods. 1 Správneho poriadku). Žalobca ako osoba obvinená z priestupku mal v konaní možnosť zbaviť sa tohto obvinenia poukázaním na to, že priestupku sa dopustil niekto iný, ak však nepodporí takéto tvrdenie napr. preukázaním identifikácie osoby, ktorá sa priestupku mala dopustiť, nemôže dôvodne očakávať, že takéto nepreukázateľné tvrdenie vyvolá pochybnosti dostatočné k zbaveniu jeho zodpovednosti za spáchaný priestupok.

Takto poskytnutá možnosť žalobcovi ponúkať dôkazy a uplatniť prostriedky k svojej obrane (ktorú však žalobca nevyužil) plne zodpovedá ústavnému princípu rovnosti zbraní v konaní, ktorý bol v konaní podľa názoru odvolacieho súdu v plnej miere zachovaný.

V tejto súvislosti treba pripomenúť, že účastník konania musí byť aktívny v priebehu celého konania, čo potvrdzuje aj zásada, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým) teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.

V súlade s vyššie citovanými ustanoveniami možno ustáliť, že každý vodič, ktorý chce stáť s vozidlom na parkovisku označenom dopravnou značkou IP 17a, je povinný uposlúchnuť pokyn vyplývajúci z tejto značky a môže tu zastaviť a stáť len so zaplateným parkovacím lístkom. Ak tak neurobí, dopúšťa sa priestupku a môže mu byť uložená pokuta.

Odvolací súd neprihliadol na námietku žalobcu týkajúcu sa nutnosti preskúmať, „či je dopravná značka „IP 17a“ umiestnená na predmetnom mieste v súlade so zákonom, a či príspevková organizácia Mestské služby Nitra, IČO: 17 643 848 je oprávnená vyberať poplatok za parkovné a teda, či v tomto prípade nejde o obchádzanie zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov“ z dôvodu, že takáto povinnosť dotknutému správne orgánu (OR PZ, ODI) v tomto konaní bez preukázania relevantných pochybností o zákonnosti administratívnych rozhodnutí a postupov v konaniach, v ktorých boli predmetná dopravná značka resp. oprávnenie k vyberaniu poplatkov za parkovanie vydané (aj s poukazom na princíp prezumpcie správnosti administratívnych rozhodnutí), zo zákona nevyplýva.

Obdobne sa odvolací súd nestotožnil s tvrdením žalobcu o zmatečnosti zákona poukazom na „stanovenú povinnosť zastaviť a stáť prednostne na parkovisku a zároveň tou istou právnou úpravou stanovený zákaz zastaviť a stáť na parkovisku bez zaplateného parkovacieho lístka, ktorý si nemá možnosť kúpiť inak ako vystúpením z vozidla“, keďže z obsahu administratívneho spisu v predmetnej veci zistený skutkový stav nezodpovedal hypotetickej situácii opísanej žalobcom, teda nešlo o situáciu navodzujúcu zodpovednosť vodiča (za zastavenie) majúceho úmysel stáť na platenom parkovisku s platným parkovacím lístkom prejavujúcim tento úmysel zastavením vozidla len na dobu nevyhnutnú práve na zakúpenie takéhoto lístka, preto súd na námietku žalobcu v tomto smere neprihliadol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver konštatuje, že v konaní nebolo spochybnené, že sankcia za predmetný priestupok uložená v súlade so zákonom, pričom poukazuje na to, že výška uloženej sankcie je vecou uváženia správneho orgánu a v takom prípade súd preskúmava len to, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takeého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých okolností vyvodiť iné alebo dokonca opačné závery.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov dotknutých správnych orgánov vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.